

Bröllopz skriff,
då den wördige och
högwällärde herren,
mag. Johannes C.
L...

Wilstadius, Jacob Jacobsson,

82 Aa 13/2 Laibeck

National Library
of Sweden

Bröllops Skrifte/

Den Wördige och Högtvållärde Herren/
Mag. JOHANNES C. **LAJBEK**/

Wälförordnat Pastor, vnder Her Öfverstens Wälborne **DELDZ HDU**
GENSKEDZ Regemente.

Den Ehreborne och mycket Dögderike Jungfru/

Jungf. **ELISABETHA** Dlofs Dotter Bratt/

medh hwar andra et Christeligit Ehta-Förbund vthi Förnäbmt Folkz närvaro ingingo/ hwiket skedde
vthi Waga Prälegård den 15. Maji Anno 1683.
Efnadeligen factade och til Lyckönskan öfverfändt.

Sdh denne occasion, man hafwer tänckt at skrifwa/
Dch vthi Orde Form enfalldigh heelt förblifwa/
Om qwinors gifto-rätt/som swerics gamla lag
Förvinner Qwinnotön/ at niura til Behag/
Doch et man fructar för/ at torde mång förtänckia/
Af migh det bli vthalt/sig kan til Sanning länckia/
Men sköter söga om en heller Hustrud Grill
Iagh hafwer vthaf det som är säfängst Aprill/
En hwar här föres fram af et enfalldigt Sinne/
Besinnes wara steds af Alder och vhrminne;

Dersför hwar wälberänt crindra sin geböhr/
Dch min Enfalldighets tilgodo taga för.
Iagh tale om gifto-Rätt/ som Konu bör at fånga/
Dch vthi lagen war är tryckt medh Ord en många:
Det iagh i Mening fore nu här vpdämbna wil/
Dch sedan Pennan min skal hastigt sluta til.
Det först och bästa Ting/ som Hustrun bör tilgiffas/
Är Mansens Hierta halff som säledz måste skrivas;
En ju naturligh lagh der om förtunnar of/
At äfka Matan sin skal hwar/ och en medh säf
Vthäfwa sådan' Ord/ som Rådet må förtöra/
Dch hwadh Gudh biuder på snarligh til innet göra:
Säledz af Hiertan Tuu blifwer et Rört och Blodh
Som före skrifer Gudh samma och helga Bodh.
Näst det bör Qwinnan haaf half Säng/ half Låås och Nycklar/
Medh dem regera rätt och ingalunda hyska.
Hon bör i Ehrbarhet beprya Mansens Huus
At hon rå ähras må för et skünande Lius.
Half Säng/ som sädes nu/ skal ingen Man förneka/
En och på Munte wiss om Sängeplichten twcka;
Som mången oberäntet luktval fördrifter til
At göra Hustrun/ det han sigh en hända wil:
Mången wanartigh och mooth Hustrun så Wräng finnes
At vthaf Anstalt all en Hedning han förnimmes
Fast snarar än en Christ/ som weet Gudh helga Bud/
Dch borde efter det sty Tröster och Olu:
Dch en/ som Dären gör/ medh Slagh/ medh Pääk och Staka.
Från Ehta-Säng och Sätth vthtöra Ehrtrind Mata/
I Stället wälka sigh/ til Sathans Lust och Frögd/
En Konu/ som til all Dbygd fins Lård och Dögd.
Hwad skal den högsta Gudh om detta Wäsend säja/
Hur skal och Samweck Nät den Saat medh Ungest säja?
Wist måste sölia på en gaska swär Sentens;
Den söga bärta Lär/ om en stec Penitens
Til Nycklar och sä Låhs sin Rätt hon i acht tager/
Men ör dem förestå/ at man'n der ä en klager/
Hwar til wäl Orsaat fins/ när Hustrun ödig är/
Dch en besinna weet/ hwadh Nycklar innebär:
En! denne hennes Rätt blir ofta och förtagen.
Aff oberänter Mann/ som litet weet aff lagen/
Den Samweck Reglan är; Nät aff sarrad Misstroo
Mehr Pügän än som Woor i Huuset mände groo.
Ach! är det en Sedh/ som Gudi må misshaga/
Medh sådant sigt Maneer sigh adel's self bedraga/
I ty at han en mehr/ hwadh Hustru-namn inbär/
Verrachtar/ och anseer hwadh Dbygd Misstroo är?
Wäl mången finnes och/ som Nycklar/ Låhs/ medh mehta/
För Hustrun gömmer bort/ at ofta Wänner flera
Laga Exempel aff/ det ingen lida kan/
At han då Hustru blir som borde wara Man.
Ähn finnes Qwinno-Rätt/ som Wärgon-gäfwa kallas;
Fast hon i Waggan pläär måstebedes installas/
I ty för än meer Gull til Hengist händer see/
På Gåfweret Varnen små heel rooligh sigh betee.
Om denne Qwinno-Rätt som är enfalldigt skrifu/
Dch vthi söfsta Hast nu här vprätinat blifwit/
Älincet görs behoof säledz inbilla sigh
At detta alt för när skal wara sagt aff migh?
Men mehra Orsaat haaf iagh/ Ehta-sänds Personer
All hyska och Wälgång/ sampe Himmelska förmåner
För-diska vthaf Gudh/ som hiespa medtrigh är/
Dch frudsampt Hierta geer/ när man troligt begär/
I synnerhet hwar sigh medh gläd och lustigt Sinne/
Til dese sätthe Tuu nu wände och minne/

Som vppå denne Dag ha ingädt wänskaps Troo/
Dch länge önskat nåå tilhopa tunna boo.
Sij! dese Gynnare hwadh skal iagh offerera
På deras Heders-stund/ som måtte demerera
Den stads Bewägenheet aff **WILDLUM** säsom **WILD**
Iagh ofta skömat haaf? dem signe Herren Gudh!
Ja gifwe mycket gott! men aldrafst förönskas/
At Wärgon löhn får Feel/ och Sängen måtte grönskas;
At billigt i **WILDM** Moohr må kallas innan Ähr/
Dch **WILDM** heeta Fahr en vthan Orsaat får!
Schn gifwe Herren Gudh/ hwadh Hierta self begärar/
Dch nyrtigt wara kan/ då söst han Ehr förährar
En ewigh Saligheet/ ia Himmels Lust och Frögd/
När I aff Aldren mått ären/ och wäl benögd!
JACOBUS J. WILSTADIUS O-Bohm.

JOHANNES **LAJBEK**/
ELISABETH Dlofs Dotter Bratt
Per Anagramma.
AS ROSAN SIDDH J WÄCKEN J WÄCKE/
WES SARE ZE RDD!

W! et grönskande Land/ en Lund widh daldiga Jordan/
Finnes skönste ibland/ Libanons Stogh widgat i Norden;
Hwiles Andar fring medh mång planerade Eder
Är omgiffne i ring til tusend tusende Leder:
Des Frucht ährliche groor; medh Sägning ällorne grönskas/
Står vthi stadigo floor/ som af all Inbyggjarne önskas.
Zetnigar arta sigh opp vthaf heelt ährstellige Roser/
Wära medh högd vp i Zopp Wioler sampe söna Trutoser.
Bland dem findeligh är en raar vthaf härligo lecher/
Täkligh/ bält och skähr/ vthi Norlandz gröna gebethe
Wären/ den der stadt som bäst medh frögande bynne
Sampe omsider sädt sin mognad i fulligo Rynne.
Men som sädte oblihd Naturens ödliche lyche
Styndar på sin Tidh all Wärt til fräligo Wyche;
En! så kunde der här den så lätt blomstrande **ROSA**
En vndga en Swän/ som hyskan wissade Rosan/
Hwar som rinnande Wäl rann fram medh suusand i Lunden/
Då hon höfwerade täkt/ och trodde i snarlige Stunden
En måst något owant hennr hända som allz kunde skada/
Men sigh hon hölt i galant/ doch fick vthi Solene bada.
En huru wäl hon sigh knapt wille i förstone länckia
Medh sine Dwistar wngly/ och Stielkan i fahrone sänckia;
Lell när Wäcken af ann så började starkare swärma/
Ändtigh och der wann heetans brusbrinnande Wärma/
At det och hennes Kraft förtogh sampe Sjadrorna bldtel/
Zempe i Strömen brast ju lurande Stielckarna stötte.
Waf ta af Högden i hast den skön och lustige Nardus
Länckande sigh så fast och faller I **WÄCKEN**: Ha, Warbus!
Hielp Gudh! hwadh för fall **WÄCKEN** äftadh kom i Dammen
När han tänckte med all den Rosen skynna i Flammen!
Men märet: wäl det gick medh **WÄ** som **WÄ** I **WÄ**
Ädeles af Gudh fick hon började sunga valet.
En Waturströms Grund som för dem Strandene sätter/
Stulle i Dråban fund bruset och Rosena bätter
Fram til Däbens lüdh anförde i sachtigo mæte/
Där hon å Planene wjd **WÄ** **WÄ** bland Cedrona spæte;
Det på wanligo sätt man kunde i längdene laga/
At sampe **WÄCKEN** Äre wärs Hertes Stapares Daga/
Stulle beprya gelist medh mång fruchtigörande Dwistar:
Ehen säll är och ruf/ som en ä lufffruchtene brisar.
Hwarför torffigt är/ det Apollo suchande Skian/
Effter städje begär/ stäncker på plantade Illian;
At medh tiden af Högd Herten allmächtiga Wäcka/
Dch på Libano Frögd må bring/ och wätern stäcka.
Då skal man wäl see/ huru den så sjetriade Blomma
Har sigh funnat tee/ när hwar Ähr fallade tomma
Dij/ sigh för deras art och Trefnader högligen vndra/
Drickande Wäner klart/ wid Wäcken lustige dundra.
En förönskade **WÄ** dem lyckeligh tomma Gudh unne/
At the medh Ähra bebod Lunden the i Strundene wunne!
GEORGIUS O. ANELIUS O-Bohm

